

Sygn. akt II C 720/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie II Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Bernard Chazan
Protokolant: Anita Piłatowicz	

po rozpoznaniu w Warszawie na rozprawie w dniu 5 listopada 2014 r.

sprawy z powództwa J. N. i P. N. (1)

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od J. N. i P. N. (1) na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego (...) kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt II C 720/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 3 sierpnia 2013 r., powodowie – J. i P. N. (1) wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwoty 80.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z ograniczeniami sposobu korzystania ze stanowiącej ich własność nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) przewidzianymi dla obszaru ograniczonego użytkowania lotniska (...) im. (...) w W., utworzonego na mocy uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r., a polegającą na ubytku wartości tej nieruchomości oraz konieczności poniesienia kosztów rewitalizacji akustycznej posadowionego na niej budynku. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się odszkodowanie w wysokości 60.000 złotych z tytułu ubytku wartości nieruchomości oraz 20.000 złotych tytułem kosztów rewitalizacji budynku w związku z narażeniem na podwyższony poziom hałasu powodowanego oddziaływaniem akustycznym lotniska. Powodowie wnieśli również o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu, obejmujących także koszty zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powodów wskazał, iż w dniu 20 czerwca 2011 roku Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. W obszarze tym są przekroczone dopuszczalne krótkookresowe wartości poziomu hałasu obowiązujące powszechnie dla terenów podlegających restrykcyjnej ochronie akustycznej. Podniósł on także, iż położoną przy ul. (...) w P. nieruchomość powodowie nabyli w roku 2003, jednak w miarę upływu czasu natężenie hałasu w nieruchomości stawało się trudne do zniesienia nawet przy zamkniętych oknach, znacząco ograniczając możliwość swobodnych rozmów, korzystania ze sprzętu RTV, swobodnego wypoczynku w porze nocnej, a także korzystania z przywilejów posiadania ogródka, zaś dolegliwości polegające na zakłócaniu snu powodów w porze nocnej przez przelatujące bezpośrednio nad

ich nieruchomością samoloty są szczególnie dla nich uciążliwe. Zdaniem powodów w zaistniałej sytuacji, mogą oni dochodzić odszkodowania obejmującego spadek wartości nieruchomości w związku z ograniczeniami sposobu korzystania z niej w następstwie ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, podobnie jak odszkodowania z tytułu nakładów koniecznych dla zapewnienia właściwego klimatu akustycznego. Jako podstawę prawną dochodzonych roszczeń powodowie wskazali art. 129 ust. 2 oraz art. 136 ust. 3 ustawy - Prawo ochrony środowiska. (pozew – k. 2-10)

(pozew – k. 2-10).

Pozwane Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana w pierwszej kolejności wskazała, iż nieruchomość powodów znajduje się obecnie w obszarze ograniczonego użytkowania, poza strefą Z1 i Z2, jednakże nie znalazła się obszarze ograniczonego użytkowania po raz pierwszy. Przed utworzeniem tego obszaru w roku 2011 była ona objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie z dniem 24 sierpnia 2007 r. Leżała w strefie M tego obszaru. Zdaniem strony pozwanej, w związku z wejściem w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku nie zaistniały żadne nowe ograniczenia na nieruchomości powodów. Uchwała ta stanowiła bowiem wyłącznie zmianę obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 roku. Nie wprowadzała natomiast żadnych nowych ograniczeń, a ograniczenia dotyczące wymagań technicznych i konieczności dostosowania istniejących budynków, na które m.in. powołują się powodowie, są takie same w (...) z 2011 r., jak te które były w obszarze ograniczonego użytkowania z roku 2007.

W ocenie strony pozwanej, z roszczeniami, o których mowa w art. 129 ust. 2 Prawa ochrony środowiska można wystąpić w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Termin ten jest terminem zawitym, zaś z chwilą jego upływu wygasa możliwość dochodzenia roszczeń. Oznacza to, iż nawet gdyby roszczenia objęte pozwem istniały, to wygasły one najpóźniej z dniem 25 sierpnia 2009 r., z uwagi na upływ wskazanego w art. 129 ust. 4 Prawa ochrony środowiska dwuletniego terminu zawitego na ich dochodzenie. W tej sytuacji, zdaniem pozwanego, powództwo winno zostać oddalone w całości, bez potrzeby przeprowadzania dowodowego, jako bezpodstawne.

Niezależnie od powyższego strona pozwana wskazała także, że roszczenie powodów nie zostało w żaden sposób udowodnione. Nie wykazali oni bowiem poniesienia szkody pozostającej w związku z ograniczeniami wynikającymi z objęcia ich nieruchomości obszarem ograniczonego użytkowania oraz istnienia adekwatnego związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy szkodą, a tymi ograniczeniami wynikającymi obszaru ograniczonego użytkowania. Powodowie nie wykazali, zdaniem pozwanego, żadnej szkody, która powstałaby w związku z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania z 2011 r., a która polegałaby na uniemożliwieniu lub istotnym ograniczeniu powodowi możliwości korzystania z ich nieruchomości w sposób dotychczasowy lub zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem. (odpowiedź na pozew – k. 42 - 58)

Stanowiska stron nie uległy zmianie do zakończenia postępowania przed sądem I instancji. (protokół rozprawy - k. 155)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 listopada 2003 r. J. i P. N. (1) nabyli zabudowaną nieruchomość położoną w P., przy ul. (...), oznaczoną numerem ewidencyjnym (...), obręb 3, o powierzchni obszarze 225 m⁽²⁾. W dacie zakupu nieruchomość położona była na terenie przeznaczonym pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, intensywną, z usługami podstawowymi. Powodowie są na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej współwłaścicielami tej nieruchomości, na której posadowiony jest budynek mieszkalny, piętrowy, w zabudowie segmentowej, a dla której Sąd Rejonowy w Piasecznie

Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi obecnie księgę wieczystą kw nr (...). (odpis aktu notarialnego z dnia 25.11.2003 r. – k. 18 – 23, odpis zwykły księgi wieczystej kw nr (...) – k. 15 – 17)

Nieruchomość powodów położona jest w północnej części P., w bliskim sąsiedztwie południowych granic W. i znajdującego się w niej lotniska.

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 roku, Nr 129, poz. 902 ze zm.). Na mocy tego rozporządzenia nieruchomość powodów wraz z posadowionym na niej budynkiem mieszkalnym, znalazła się w całości na obszarze ograniczonego użytkowania, w strefie (...) tego obszaru, przewidującej ograniczenia znajdującej się na jej obszarze zabudowy mieszkaniowej (§1 ust 2).

Następnie, po bez mała czterech latach od daty wejścia w życie przepisów przywołanego rozporządzenia, uchwałą nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. W świetle tej uchwały nieruchomość J. i P. N. (1) położona przy ul. (...) w P., znalazła została w obszarze ograniczonego użytkowania, ale poza tworzonymi jej przepisami strefami Z1 i Z2 (załącznik nr 1 do uchwały – k. 25, uchwała Nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20.06.2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. z załącznikami – Dz.Urz.Woj.M.. 2011 r. Nr 128, poz. 4086)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów. Co do zasady nie był on przedmiotem sporu. Rozbieżności dotyczyły oceny prawnej tego stanu faktycznego. Dokonując ustaleń sąd pominął pozostałe dokumenty (kopie dokumentów) i wydruki znajdujące się w aktach sprawy, uznając iż są one zbędne dla rozstrzygnięcia w przedmiocie żądania pozwu.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe strony powodowej, w tym dotyczące dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości na okoliczność ustalenia wysokości kwoty stanowiącej wysokość obniżenia wartości nieruchomości powodów przy ul. (...) w P. w związku z posadowieniem jej w granicach obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. wprowadzonego uchwałą Sejmiku Województwa (...) Nr 76/11 oraz kosztów niezbędnych do rewitalizacji akustycznej tej nieruchomości, a także dowodów z przesłuchania powodów. Sąd miał tu na względzie skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut wystąpienia przez powodów z dochodzonym w niniejszej sprawie roszczeniem po upływie zawitego 2 - letniego terminu od dnia wejścia w życie rozporządzenia w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. obejmującego należąca do nich nieruchomość, a w tej sytuacji przeprowadzenie powyższych dowodów, w sytuacji gdy powództwo zostało podważone co do zasady, nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, stosownie do treści art. 227 k.p.c., zaś dopuszczenie tychże dowodów prowadziłoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużania postępowania. Wskazać należy, iż skuteczne podniesienie tego zarzutu przez pozwanego, o czym poniżej, jest wystarczające do oddalenia powództwa w tym zakresie bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie (patrz też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. w sprawie sygn IIICZP 84/05 publ. OSNC 2006/7-8/114). Sąd oddalił również wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, mając na uwadze, że dowód ten ma w istocie charakter pomocniczy i może być przeprowadzony wyjątkowo, gdy w świetle oceny sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo, gdy istniejące okazały się niewystarczające do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co nie miało jednak miejsca w niniejszej sprawie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oparty zasadniczo na dokumentach, jest spójny i pozwala wydać rozstrzygnięcie bez potrzeby przeprowadzania dowodu z przesłuchania stron.

Niezależnie od przywołanych na wstępie okoliczności, jako spóźniony podlegał oddaleniu w świetle art. 207 § 6 k.p.c. także wniosek pełnomocnika powodów o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu akustyki, z którym strona powodowa wystąpiła dopiero pismem z dnia 29 września 2014 r. (k. 147).

Pełnomocnik pozwanego cofnął zgłaszane w odpowiedzi na pozew wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu akustyki oraz biegłego z zakresu budownictwa, podobnie jak wniosek o zobowiązanie powodów do przedstawienia dokumentów potwierdzających zapewnienie w budynku powodów zgodnego z przepisami prawa klimatu akustycznego, toteż ich przeprowadzenie stało się bezprzedmiotowe.

Sąd zważył co następuje:

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenia z art. 129 § 2 w zw. z art. 136 § 3 ustawy Prawo ochrony środowiska. Zgodnie z pierwszym z przepisów, w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Drugi z przepisów stanowi natomiast, że w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 § 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie. Powodowie upatrywali źródła swojej szkody w tym, iż ich nieruchomość została ujęta w obszarze ograniczonego użytkowania (jednak poza strefami Z1 i Z2 tego obszaru), utworzonego dla (...) im. (...) w W. uchwałą nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku. Takie stanowisko jest, zdaniem sądu, błędne. Wskazać bowiem trzeba, że obszar ograniczonego użytkowania lotniska C. został utworzony na mocy rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku, które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 roku, a nieruchomość powodów przy ul. (...) w P. została ujęta w strefie M tego obszaru. Rozporządzenie to, mimo uchylenia przepisu ustawy, który zawierał delegację do jego wydania, obowiązywało aż do momentu wejścia w życie uchwały Sejmiku, co jednoznacznie zostało potwierdzone zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Pierwotnym źródłem szkody powodów jest zatem wskazane rozporządzenie a nie uchwała Sejmiku.

Zgodnie z art. 129 § 4 ustawy Prawo ochrony środowiska, z roszczeniem o którym mowa w art. 129 § 2 tej ustawy można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, a zatem w okolicznościach niniejszej sprawy w terminie 2 lat od wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku. Jeżeli więc powodowie wystąpili z roszczeniem wobec pozwanego dopiero w sierpniu 2013 roku, to bezsprzecznie ich roszczenie uległo prekluzji, gdyż taki właśnie charakter ma termin oznaczony w art. 129 § 4 wskazanej ustawy, co również znajduje potwierdzenie w zasadzie jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Powodowie mogliby wprowadzić swoich roszczeń, przyjmując początek biegu terminu prekluzyjnego na datę wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa, ale tylko w przypadku, gdyby wykazali, że wejście w życie tej uchwały spowodowało wprowadzenie większych ograniczeń w korzystaniu z ich nieruchomości niż przewidywało to powołane rozporządzenie Wojewody (...). W wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 roku (IV CSK 608/12, LEX nr 1347892) Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że w związku z tym, że art. 129 § 2 ustawy Prawo ochrony środowiska przyznaje odszkodowanie za szkodę spowodowaną wejściem w życie aktu prawnego wprowadzającego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, szkoda podlegająca naprawieniu na podstawie tego przepisu nie powstaje, gdy kolejny akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie. W wyroku z dnia 27 czerwca 2012 roku (IV CSK 28/12, LEX nr 1228596) Sąd Najwyższy wskazał natomiast, że odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska, przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości

lub też przedłużyć na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący).

Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 przywołanego rozporządzenia, w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono:

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.

Stosownie zaś do treści § 4 ust. 2 powołanego rozporządzenia, w strefie M dopuszczono zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

Natomiast w myśl § 5 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzono następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

W § 6 uchwały Sejmiku Województwa określono natomiast wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania wskazując, że w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność akustyczną ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy; a w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

Z porównania treści obu aktów w zakresie w którym dotyczą nieruchomości powodów nie wynika, aby umieszczenie ich nieruchomości w strefie ograniczonego użytkowania, utworzonej na podstawie uchwały sejmiku, skutkowało większymi ograniczeniami niż umieszczenie tej samej nieruchomości w strefie M, utworzonej na mocy rozporządzenia wojewody. Przeciwnie, pewne ograniczenia, które istniały w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania z 2007 roku (zob. § 4 ust. 1 rozporządzenia), zostały zniesione dla nieruchomości leżących wprawdzie w obszarze ograniczonego użytkowania, ale poza strefami Z1 i Z2. W związku z powyższym w obszarze ograniczonego użytkowania, w którym leży obecnie nieruchomość powodów ograniczenia te już nie obowiązują, a te które nadal obowiązują obowiązywały już od czasu wprowadzenia rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku. Natomiast ograniczenia dotyczące konieczności dostosowania istniejących budynków znajdujących się w obszarze ograniczonego użytkowania, są takie same w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonym uchwałą z 2011 roku, jak te, które istniały w obszarze ograniczonego użytkowania z 2007 roku.

Odnośnie do poziomu hałasu warto mieć również na uwadze, że określony w uchwale sejmiku maksymalny poziom hałasu w strefie ograniczonego użytkowania (poza strefami Z1 i Z2) nie przekracza 50 dB w porze nocnej. Natomiast

w strefie M minimalny poziom hałasu był ustalony na poziomie 50 dB w porze nocnej. Z kolei określony w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, maksymalny poziom hałasu powodowanego przez ruch lotniczy dla terenów zabudowy mieszkaniowej wynosi 60 dB w porze dziennej i 50 dB w porze nocnej. Aktualnie zatem określona dla nieruchomości powodów wartość hałasu nie przekracza 50dB, podczas gdy na podstawie rozporządzenia wojewody wynosiła minimum 50dB. Uchwała nie nakłada więc na powodów obowiązku zapewnienia większej izolacji akustycznej budynku niż czyniło to rzeczony rozporządzenie.

Ze względu na fakt, iż przed wejściem w życie uchwały w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania z 2011 roku nieruchomość powodów była już objęta obszarem ograniczonego użytkowania z 2007 roku wprowadzonym rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50, nie ma żadnych przesłanek dla uznania, że wyżej wymieniona uchwała wiąże się z jakąkolwiek szkodą poniesioną przez powodów, uchwała to nie wprowadziła bowiem żadnych nowych ograniczeń, które uzasadniałyby roszczenia odszkodowawcze powodów w związku z dalszym zmniejszeniem wartości ich nieruchomości i okoliczność taka nie została przez powodów wykazana.

W związku powyższym powództwo J. i P. N. (1) podlega oddaleniu, co uzasadnia orzeczenie jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę, a taką są w tych okolicznościach powodowie, obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te po stronie pozwanej składają się w tej sprawie koszty udziału po jej stronie profesjonalnego pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym. Mając zatem na uwadze wysokość stawki minimalnej określonej w § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu, sąd zasądził na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 3.617 złotych, obejmującą wynagrodzenie w stawce minimalnej oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, orzekając jak w pkt II sentencji.